

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P.D. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. et Mgr. Ing Phan Cuong, MBA. LL.D.
Václavské náměstí 21/831, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j. OAM-1088/VL-VL17-HA06-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana pro žádný z důvodů předpokládaných ustanoveními zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce dne 19. 8. 2024 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany.
3. Ze spisu je patrné, že podání žádosti předcházelo rozhodnutí cizinecké policie o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci totiž cizinecká policie již rozhodnutím ze dne 3. 12. 2021 stanovila povinnost opustit území členských států Evropské unie. To nerespektoval. Proto cizinecká policie dne 1. 9. 2022 rozhodla o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku pro opakovaný pobyt na území České republiky bez víza. I toto rozhodnutí žalobce mařil. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 26. 4. 2023 do 6. 8. 2024.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2024 žalobce tzv. přezajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doby trvání zajištění žalovaný stanovil do 5. 1. 2025.
5. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 28. 8. 2024 poskytl údaje, z nichž vyplývá, že je vietnamské státní příslušnosti i národnosti, bez náboženského přesvědčení, apolitický. Je ženatý, má dvě děti. Do České republiky přicestoval již v roce 2008, od té doby zde žije, ve Vietnamu byl pouze na dovolené. V České republice disponoval pracovním povolením od roku 2008 do 2019. Nedošlo k jeho prodloužení kvůli chybě zprostředkovatele. Žalobce se cítí zdráv. Nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Návrat do vlasti odmítá, neboť ve Vietnamu má dluhy. V České republice chce pracovat, aby splácel dluhy. Další důvod žádosti spočívá ve zrušení jeho oprávnění k pobytu v České republice.
6. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný s žalobcem vedl téhož dne. Žalobce zopakoval údaje poskytnuté k žádosti. Dodal, že naposledy byl ve Vietnamu v roce 2016 a vycestoval bez problémů. Ve Vietnamu nemá kde bydlet. O mezinárodní ochranu žádá až nyní pro nedostatek času. Má přání zůstat v České republice a splácat dluhy. Ty má v České republice i ve Vietnamu, neboť hraje karty. Peníze dluží bratrům i kamarádům. Doposud dluhy nezačal splácet.
7. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný zajistil zprávu o Vietnamu věnující se situaci v zemi. Zohledňuje stav k červnu 2024. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 ve věci bezpečností a politické situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
8. Ve správním spise se nachází i opis z evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu.
9. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 20. 9. 2024. Nenavrhoval doplnění podkladů a neuvedl žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.

10. Žalovaný má v napadeném rozhodnutí za to, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde žalobce hodlá pracovat, aby si vydělal peníze na splacení dluhu soukromým osobám v České republice i v zemi původu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Obsah žaloby

11. Proti zamítavému rozhodnutí brojí žalobce včasnou žalobu, v níž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
12. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za zmatečné, neboť z něj nevyplývá, z jakého důvodu žalovaný jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl.
13. Žalobce dále obecně namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.
14. Žalobce považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť není dostatečně odůvodněné.
15. Závěrem žalobce uvádí, že jeho osobní situace odůvodňuje udělení azylu z humanitárních důvodů.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
17. V písemném vyjádření odkázal na obsah spisu a napadeného rozhodnutí, jakož i souvztažnou judikaturu správních soudů s tím, že žalobu má za nedůvodnou.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
19. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
20. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).

21. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
22. **Žaloba není důvodná.**
23. Krajský soud předně odmítá tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné či zmatečné.
24. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „*nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné*“ (shodně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).
25. Žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Uvedenou, obecně vznesenou námitku, tak soud shledal nedůvodnou.
26. Krajský soud dále ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobce netvrdil ve správním řízení žádný azylově relevantní důvod a z jeho výpovědi před správním orgánem je zřejmé, že žádost o azyl podal s cílem, aby mohl v České republice nadále zůstat a vydělat zde peníze na úhradu svých dluhů existujících jak ve Vietnamu, tak v České republice. Též je nutno podotknout, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění a žádost o mezinárodní ochranu uplatnil v úzké časové návaznosti na své zajištění za účelem realizace rozhodnutí o svém správním vyhoštění.
27. Mezinárodní ochrana je specifickým institutem sloužícím k ochraně osob před porušováním jejich základních práv v zemi původu, a nikoliv k legalizaci pobytu. Skutečnost, že je žalobce ekonomickým migrantem rozhodně nelze obcházet žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Ze všech okolností případu, zejména pak ze samotné výpovědi žalobce a časových okolností souzené věci, je přitom jednoznačné, že skutečným důvodem podání žádosti není obava z pronásledování či vážné újmy v zemi původu.

28. Žalobce ve svém azylovém příběhu nezmínil ničeho o tom, že by měl ve Vietnamu jakékoli problémy nebo obavy z návratu, pokud jím není „mezi řádky“ zaznívající obava ze soukromých věřitelů. Dlužno dále vyzdvihnout, že žalobce sám připouští jako důvod vzniku dluhů nikoli finanční tíseň jako takovou, ale půjčky pro hazardní hry!
29. Žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdí ani v žalobě. Pouze se obecně a nekonkrétně domnívá se, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, aniž by ovšem osvětlil, jakým směrem se dle něj měly úvahy žalovaného ubírat.
30. Obecnost žalobních bodů sice nevede k jejich neprojednatelnosti, avšak předurčuje míru obecnosti soudního přezkum; míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry předjímá, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Žalobce netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jeho veřejně subjektivních práv (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
31. Rozhodovací praxe správních soudů je již dlouhodobě ustálená v závěru, že ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007–79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014–23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020–27).
32. Stejně tak nemůže být azylově relevantním případné zhoršení ekonomické situace po návratu do vlasti původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019–54).
33. Krajský soud pro úplnost dodává, že ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že si žalovaný zajistil v posuzovaném případě informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 (Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv), která zrcadlí stav v zemi původu žalobce k červnu 2024. Použitými zdroji a podkladem pro zprávu jsou například informace Amnesty International, australská vláda, Agentura EU pro azyl či Ministerstva zahraničních věcí USA. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným tak vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
34. Z žádného projevu žalobce ve správním řízení, ba ani z žaloby, neplyne, že by žalobce měl být jakkoli a kýmkoli v zemi původu pronásledován nebo že by mu v ní hrozilo nebezpečí vážné újmy. Krajský soud ani žalovaný nejsou povoláni k tomu, aby za žalobce tyto důvody domýšleli. Přesto krajský soud v daném kontextu obecně odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015–36, podle něhož u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému

pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Nic takového ovšem ze správního spisu neplyne. Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány přitom není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).

35. Žalovaný rovněž posoudil otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž ze zajištěných informací o zemi původu neplyne, že by v zemi původu žalobce probíhal takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za azylově relevantní.
36. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl se zprávami o poměrech náležitě a ve vietnamském jazyce seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznikly, žádné doplnění dokazování nenavrhoval a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
37. Žalovaný své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za plně dostačující.
38. Žalobce v žalobě konečně namítá, že mu měl být udělen minimálně tzv. humanitární azyl.
39. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona.
40. Smysl institutu humanitárního azylu vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55. Spočívá v tom, „aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto, nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“
41. Na udělení humanitárního azylu nejenže není právní nárok, ale ani subjektivní právo. Může být udělen toliko na základě správního uvážení žalovaného, pročez soud jej přezkoumává v omezeném rozsahu. (rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

42. Pakliže žalovaný odůvodnil, že po posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace žalobce, s přihlédnutím ke zdravotního stavu a věku žalobce, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu poměrně stručné, nepovažuje jej krajský soud za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má krajský soud za dostatečně individualizované a logicky reagující na zjištěný skutkový stav. Nutno dále opětovně podotknout, že sám žalobce nikterak neidentifikuje onen důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu humanitárního.
43. Ve věci nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pročež životní situaci žalobce nelze považovat za zcela mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Soud proto po realizovaném přezkumu i k tomuto azylovému důvodu uzavírá, že napadená rozhodnutí v tomto směru ob stojí.
44. Krajský soud uzavírá, že v případě žalobce lze důvodně předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal pouze proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak nucenému návratu. To názorně dokumentuje jeho výpověď při pohovoru o žádosti o udělení mezinárodní ochrany („chci zde pracovat a vydělávat peníze (...) a také nemám žádný pobyt“), jakož i pobytová historie žalobce (žalobci byla již třikrát stanovena povinnost opustit území, kterou ani v jednom případě nerespektoval). Krom toho, že se z popsaného jednání prýští účelovost, krajský soud zdůrazňuje, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro tento účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem o pobytu cizinců (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. prosince 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně